

Flori de mucigai

Tudor Arghezi

Tema și viziunea despre lume într-un text modern/ expresionist

Scrie un eseu de 2 - 3 pagini, în care să prezinți tema și viziunea despre lume, reflectate într-un text poetic studiat, din opera lui Lucian Blaga. În elaborarea eseului, vei avea în vedere următoarele repere:

- evidențierea trăsăturilor care fac posibilă încadrarea textului poetic într-o **tipologie**, într-un **curent cultural/ literar**, într-o **perioadă** sau într-o **orientare tematică**;
- prezentarea **temei**, reflectată în textul poetic ales, prin referire la **două imagini/ idei poetice**;
- sublinierea a **două elemente** ale textului poetic, semnificative pentru ilustrarea viziunii despre lume a poetului (de exemplu: imaginar poetic, titlu, incipit, relații de opoziție și de simetrie, elemente de recurență, simbol central, figuri semantice – tropii, elemente de prozodie etc.);

Cerința-reper	Dezvoltarea
I. Introducere	<p>Tudor Arghezi este considerat întemeietorul modernismului românesc. Poet cu o activitate literară îndelungată (peste șase decenii) și deosebit de bogată, Tudor Arghezi (1880-1967) se înscrie, deopotrivă, în tradiție și în modernitate. Tematica universului poetic arghegian este variată: poezia oscilației între credință și îndoială (Psalmi), poezia sentimentului cosmic, poezia fricii de moarte, poezia iubirii, poezia jocului, poezia răzvrătirii.</p> <p><u>Flori de mucigai</u> deschide volumul cu același titlu (1931) și este o artă poetică modernă, care ilustrează o viziune inovatoare pentru lirismul românesc, reprezentând o ilustrare a esteticii urâtului enunțate în <i>Testament</i> („Din bube, mucegaiuri și noroi/ Iscat-am frumuseți și preturi noi”).</p>
II. Argumentarea Criteriul 1 Încadrarea <ul style="list-style-type: none">• curent literar• perioadă• tipologie	<p>Modernismul este o tendință de înnoire în arta și literatura de la începutul secolului al XX-lea, caracterizată prin negarea tradiției și prin impunerea unor noi principii de creație, revolta și libertatea de exprimare, originalitatea și dorința de a șoca, „o estetică a sincerității” și „un simbolism muzical verlainian” (Irina Petraș). În literatura română Eugen Lovinescu e cel care teoretizează modernismul ca doctrină estetică, dar și ca manifestare practică. Toate curentele literare care au dominat începutul și prima jumătate a secolului al XX-lea fac parte din modernism: simbolismul, expresionismul, suprarealismul, futurismul, dadaismul, imagismul.</p> <p>Poezia este programatică, o arta poetică modernă în care se releva actul creației ca experiența sisifică nebănuită. Modernismul poemului își are originea în conștiința frământată a creatorului și se manifestă prin cultivarea esteticii urâtului, prin inserarea cuvintelor non-poetice, prin forma textului (strofa polimorfă, tehnica ingambamentului, măsura variabilă a versului), dislocări sintactice și inversiuni la nivelul topicii.</p>
Criteriul 2 Tema Viziunea	<p>Tema operei reflecta efortul creator al poetului damnat chinuit de frământări și de tulburări interioare, care-si pierde virtuțile de creator. Astfel, versurile nu mai sunt rezultatul unei revelații a harului divin, ci al neliniștii și al setei de cunoaștere. Motivele literare subordonate acestei teme sunt “peretele” ca transfigurare a foii de hârtie, “stihurile” cu referire la poezie ca meșteșug de limbaj și “unghia” ca instrument de scris viu, ce devine metonimie pentru întreaga ființă.</p> <p>Viziunea este dată de prezentarea prezintă rolului artistului care trebuie să aibă în vedere nu numai ce e frumos în lume, ci și elementele sordide ale realității. Datoria lui este să convertească aceste elemente în valori estetice, în ciuda condițiilor improprii creării unei stări de grație, care duce în mod obișnuit la apariția operei de artă.</p> <p>Noua formulă estetică ilustrează și viziunea poeziei ca meșteșug simbolizată prin metafora “unghiile de la mână stângă”. Poezia, deși imperfectă, trudită, inspirată din aspectele non-poetice, trebuie scrisă pentru că menirea poetului este de a crea. Asocierea a două categorii estetice contradictorii, frumosul și urâtul, oferă titlului o expresivitate fascinantă deoarece poetul este considerat un alchimist al limbajului ce conferă valoare elementelor inferioare.</p>
Criteriul 3 Patru elemente ale	<p>Titlul amintește de <i>Les fleurs du mal (Florile răului)</i> de Charles Baudelaire, ideea sugerată este aceea că frumosul poate „crește” și din urât, așa cum florile cresc</p>

<p>textului poetic</p> <p>Titlul</p>	<p>deasupra mucigaiului. Moderniștii au demonstrat că granița dintre „frumos” și „urât” este aleatorie. În esență, non-poeticul, urâtul pot deveni materie poetică.</p> <p>Titlul este un oximoron ce reunește două principii: motivul floral, simbol al frumuseții pentru estetica romantică și cuvântul regional, cu aspect arhaic „mucigai”, acesta fiind o formă elementară de viață, care trăiește în mediile umede, insalubre. Acest cuvânt, „mucigai”, marchează în context concepția argheziană privind estetica urâtului. Florile de mucigai sunt emblema unei rodiri tenebroase. Se dezvăluie un univers al valorilor alterate, o imagine a închisorii, care sugerează un univers straniu, dezolant, macabru, închis, ce amintește de cavoul bacovian din <i>Plumb</i>.</p>
<p>Structura</p>	<p>Structura este reprezentată de două strofe ce delimitează 3 secvențe artistice prin care se conturează contextul fizic și spiritual ce-l caracterizează pe artist. De la primul și până la ultimul vers poezia conturează un imaginar al temniței în acord cu starea sufletească de neputință, dublată de setea nepotolită de a crea.</p>
<p>Incipitul</p>	<p>Incipitul este abrupt, reprezentat de un verb la perfect compus „am scris”, care anunță problematica scrisului, condiție a poetului. Acest verb e nucleul unei fraze dezvoltată bazată pe o enumerație, al cărei efect este acela de a reda coordonatele spațiale și temporale ale experienței evocate. Astfel, cuvinte precum „tencuială” sau „perete de firidă goală” sugerează spațiul, „pe întuneric” indică mediul carceral în care au fost concepute versurile, iar „în singurătate/Cu puterile neajutate” indică modalitatea în care poetul scrie, condițiile fiindu-i potrivnice. Se conturează imaginea unui spațiu închis, întunecat și, tocmai prin aceasta, ostil poetului.</p>
<p>Imaginar poetic</p>	<p>O idee semnificativă este ilustrată de enumerarea unor simboluri ale sacrului (taurul-reprezintă forța spirituală și jertfa, leul-regalitate și vulturul-înălțare, transcendența). Însotite de adverbul nici, cu valoare negativă, și explicate prin versurile “Care au lucrat împrejurul lui Luca, Marcu și Ioan”, cele trei simboluri ale creștinismului, indică absența puterii creatoare a artistului, care se vede părăsit de Dumnezeu. Nu este amintit Marcu, al cărui simbol este îngerul. Lipsit de sacralitate, într-un univers claustrat, („cu puterile neajutate”), artistul-poet devine un damnat.</p> <p>Secvența mediană a poeziei definește metaforic versurile născute în captivitate. Figura de stil dominantă rămâne enumerația, care se referă la caracteristici ale poeziei. Utilizarea cuvântului arhaic stihuri pentru “versuri” sugerează vechimea poeziei, capabile de a se metamorfoza permanent: “Stihurile de acum” structură care pare să indice implicit o opoziție față de alte versuri inspirate, sunt “fără an” ceea ce sugerează că poezia iese din temporalitate, “de groapă” indică faptul că poezia pătrunde până și-n misterul etern al morții. Sintagmele “de sete de apă/ și de foame de scrum” cuprinde asocieri surprinzătoare sete-apă, foame-scrum ce indică ineditul formulei lirice abordate de poet. De asemenea, cuvintele “sete”, “foame”, “scrum” sugerează atât nevoia de creație, cât și arderile interioare pe care aceasta le generează.</p> <p>O altă idee semnificativă se reflectă prin metafore de origine sacrală “unghia îngerească” ce conotează inspirația poetică de natură divină pe care poetul încearcă să o recupereze, dar ostilitatea mediului face imposibil acest lucru “Când mi s-a tocit unghia îngerească/ Am lăsat-o să crească /Și nu a mai crescut-/Sau nu am mai cunoscut-o”. Nevoia poetului de a scrie, definitorie pentru condiția sa, determină identificarea unei soluții care să compenseze absența inspirației divine. În aceste condiții, sarcina este transferată mâinii stângi, aceasta fiind asociată demonului. Efortul creatorului este aproape suprauman, epuizant, dar necesar: “Și mă durea mâna ca o ghiară /Neputincioasă să se strângă!”. Verbul la imperfect transmite ideea durerii percepute în mod durativ, ca o stare ce amenință confortul spiritual și inhibă inspirația. Cu toate acestea, poetul trece dincolo de obstacolele exterioare și interioare, într-un gest de revoltă specific sensibilității moderne “Și m-am silit să scriu cu unghiile de la mâna stângă”. Înțelegem deci că efortul de a scrie este imperios și definește condiția dramatică a creatorului.</p>
<p>Simetria</p>	<p>Finalul poeziei stabilește o concordanță de atmosferă între spațiul exterior și cel interior, descris la începutul poeziei. În viziunea densă a suferinței, sunt concentrate timpul, spațiul, fenomenele naturii, crisparea eului liric: “Era întuneric. / Ploaia bătea departe afară, / și mă durea mâna ca o ghiară / Neputincioasă să se strângă”. Raportând</p>

<p>Limbajul artistic</p>	<p>finalul acesteia la început, observăm simetria determinate de elementele care conferă spațiului conotația închiderii și a ostilității. Chiar și-n aceste condiții strădania poetului de a scrie transmite finalmente ideea că actul creator este o necesitate existențială</p> <p>Limbajul se caracterizează prin ambiguitate și sugestie, ca în orice poezie modernă. Astfel, textul ar putea fi citat atât ca o definiție poetică a creatorului modern revoltat și hipersensibil, cât și ca o imagine a unei zone de la periferia societății, care, prin efortul imaginative al autorului, este transpusă în planul ficțional al poeziei. Cele două interpretări se regăsesc în metaforele textului care pot fi grupate în două serii opuse: sacrul (taurul, leul, vulturul, Luca, Marcu, Ioan) și profanul (firidă, groapă, scrum). De altfel, valorificau intensitatea metaforei care este o trăsătură a liricii moderne pe care Tudor Arghezi o valorizează și cu ajutorul enumerației, cele mai multe metafore fiind integrate în serii enumerative.</p> <p>Din punct de vedere lexical, se observă în această poezie înclinația poetului către sumbru și grotesc, categorii estetice negative pe care modernismul le-a exploatat mai ales în ilustrarea esteticii urâtului. Fascinația pentru cuvinte „urâte”, dar care capătă în poezie valențe artistice este un important element de originalitate și de modernitate al poeziei argheziene (“mucigai”, “tencuială”, “firidă”, “ghiară”).</p> <p>Planul lexical e susținut și de cel sintactic, la nivelul căruia se observă mai ales dislocările topice specifice stilului arghezian: “sau nu am mai cunoscut” (inversiunea este în planul semnificațiilor și o sugestie a schimbării unei ordini cunoscute, a unei viziuni “întoarse” asupra actului de creație.</p> <p>La nivel prozodic, se remarcă prezența ingambamentului, tehnică modernă de structurare a ideilor care imprimă ideii poetice continuitatea, redând un flux interior al gândirii și o anumită intensitate a trăirilor “Care au lucrat împrejurul/Lui Luca, Marcu și Ioan”. Alături de forma liberă a versurilor și de libertatea organizării strofice, acest proces ilustrează înclinația poetului modern către inovația la orice nivel al textului său.</p>
<p>III. Concluzia</p>	<p>În concluzie, poezia <i>Flori de mucigai</i> impresionează prin originalitatea sursei de inspirație, a viziunii asupra actului de creație și, mai ales, prin noutatea limbajului poetic și prin intensitatea trăirilor interioare ale eului poetic, ipostaza poetului care își pune viața în slujba creației printr-o unire simbolică a pactului cu diavolul.</p>